

[Eise-Merete Ross.]

Da jeg var i Rusland, hørte jeg, at det var obligatorisk for læger, lærere o. s. v. ca. hvert fjerde år at tage kursus, som holdt dem à jour med nyvindinger inden for deres område. Det synes jeg lød som en god ordning. Jeg tror, Danmarks lærerhøjskole vil få store opgaver på dette område, selv når seminariernes linjeledning er gennemført.

Den kgl. anordning nævner blandt Danmarks lærerhøjskoles opgaver uddannelse til specialundervisning og ungdomsundervisning foruden uddannelse af lærere ved seminarier, og det er helt i sin orden. At der også nævnes skolepsykologer, synes jeg er lige lovlig tidligt, da det udvalg, der behandler dette spørgsmål, endnu ikke er færdig med sit arbejde; men det er måske en strømpil, der viser, i hvilken retning udvalgets resultater sandsynligvis vil gå.

Om den nye opgave for Danmarks lærerhøjskole: forskning og videnskabelig uddannelse til licentiat- og doktorgrad, vil jeg også gerne gøre et par bemærkninger. Jeg synes, det var forkert af universiteterne, specielt Københavns universitet, i 1944 at nægte folkeskolens lærere adgang som studerende. Det skabte en spænding, som var unødvendig. Gennem tillægsprøver kunne man efter min mening have sikret sig tilstrækkelige forkundskaber inden for det eller de fag, den pågældende ønskede at studere. En sprække holdtes dog åben, nemlig at man ved tillægsprøve i de 3 hovedsprog kunne deltage i cand. psyk.-studiet; dog fik man ikke adgang til at blive immatrikuleret. Denne sprække er blevet gjort endnu snævrere i 1960, da lærere kun kan få adgang til studiet ved at vælge pædagogisk psykologi som speciale.

Jeg har forstået, at universiteterne heldigvis i fremtiden vil stille sig anderledes med hensyn til universitetsuddannelse for folkeskolelærere, der har gennemgået en linjeuddannelse på seminariet, når denne form slår igennem.

Angående den pædagogiske videreuddannelse og forskning, som Danmarks lærerhøjskole vil tage op, kan man vel med rette sige, at det er et videnskabeligt område, som universiteterne har forsømt. Jeg synes derfor, det er forståeligt, at Danmarks lærerhøjskole er blevet utålmodig over, at der specielt inden for spørgsmålet

om de enkelte fags pædagogik — et nyt forskningsområde, der er taget op i andre lande — endnu ikke her i landet er foretaget videnskabelige undersøgelser, og derfor ønsker selv at komme i gang dermed. For at stimulere interessen hos lærere og andre for dette arbejde vil man indføre de foreslåede grader og dermed markere, at der her findes et område, som kan og bør gøres til genstand for videnskabelig forskning.

Der har været rejst betænkeligheder ved forslaget om et flerårigt fagligt pædagogisk studium, fordi der endnu ikke findes en veludviklet lære om fagenes metodik og didaktik. Det har jeg ikke forudsætninger for at kunne tage stilling til. Men jeg ved, at man ofte tidligere ved tilsvarende argumentation har hæmmet eller standset en udvikling af noget nyt. Det er netop den pædagogiske og psykologiske videnskabsudvikling herhjemme eksempel på. Først med tiden kan en hjemlig videnskabelig tradition opbygges. I begyndelsen må man støtte sig til erfaringer fra andre lande.

Personlig ser jeg med den største sympati på næsten alle muligheder for at drive forskning og er ganske enig i, at den pædagogiske forskning er forsømt. På den anden side synes jeg, man med en vis berettigelse kan spørge, hvorfor man, da man bedre sent end aldrig dog i 1955 oprettede et professorat i pædagogik ved universitetet, nu ikke vælger at udbygge dette yderligere med de forskningsområder, som Danmarks lærerhøjskole vil i gang med, men henlægger dem som selvstændige forskningsområder på Danmarks lærerhøjskole. Svaret herpå må vel være, at universitetet heller ikke på dette område har villet give folkeskolens lærere adgang til at studere på universitetet. Men hvad bliver nu den principielle forskel på disse to former for uddannelse og forskning, og hvilken sammenhæng har de begge med Danmarks pædagogiske institut? Skal der drives forskellig forskning de tre steder? Hvis det ikke er tilfældet, hvorfor spreder man sig så? Vil det ikke medføre en vis kompetencestrid, en vis konkurrence, hvor man skulle synes at samarbejde ville være mere frugtbar.

I 1955 blev der nedsat et udvalg til behandling af lærerhøjskolens forhold. Jeg